

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Грони Ольги Іванівни щодо офіційного тлумачення положень статті 762 Цивільного кодексу України, статті 21 Закону України „Про оренду землі“, підпунктів 288.5.1, 288.5.2 пункту 288.5 статті 288 Податкового кодексу України

м. К и ї в
05 червня 2013 року
№ 26-у/2013

Справа № 2-27/2013

Конституційний Суд України у складі суддів:

Головіна Анатолія Сергійовича – головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Винокурова Сергія Маркіяновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Кампа Володимира Михайловича – доповідача,
Колоса Михайла Івановича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Маркуш Марії Андріївни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Пасенюка Олександра Михайловича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Грони Ольги Іванівни щодо офіційного тлумачення положень статті 762 Цивільного кодексу України, статті 21 Закону України „Про оренду землі“ від 6 жовтня 1998 року № 161–XIV (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 46–47, ст. 280) з наступними змінами, підпунктів 288.5.1, 288.5.2 пункту 288.5 статті 288 Податкового кодексу України стосовно розміру орендної плати.

Заслухавши суддю-доповідача Кампа В. М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – громадянка Грона Ольга Іванівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статті 762 Цивільного кодексу України, статті 21 Закону України „Про оренду землі“ від 6 жовтня 1998 року № 161–XIV з наступними змінами (далі – Закон), підпунктів 288.5.1, 288.5.2 пункту 288.5 статті 288 Податкового кодексу України щодо розміру орендної плати, зокрема, в аспекті таких питань:

1) чи має цивільний договір оренди землі, як правоустановчий акт, що ґрунтується на приписах Цивільного кодексу України – основного акта цивільного законодавства, пріоритет над податковим законодавством, яке регулює адміністративні правовідносини;

2) чи зобов'язана Верховна Рада України приймати податкові закони, в яких по-іншому, ніж у Цивільному кодексі України, врегульовано цивільні правовідносини, згідно з абзацом третім частини другої статті 4 Цивільного кодексу України, за яким, якщо суб'єкт права законодавчої ініціативи подав до Верховної Ради України проект закону, який унормовує цивільні відносини інакше, ніж цей кодекс, він зобов'язаний також подати проект

закону про внесення змін до Цивільного кодексу України. Поданий законопроект розглядається Верховною Радою України одночасно з відповідним проектом закону про внесення змін до Цивільного кодексу України;

3) чи правомірно змінювати податковим законодавством, яке регулює субординативні адміністративні правовідносини між державними податковими органами і суб'єктами – платниками податкових платежів і зборів, цивільне законодавство, яким врегульовано диспозитивні договірні відносини між особами – суб'єктами цивільних правовідносин, зокрема відносини оренди землі;

4) чи охоплюють за своїм змістом положення підпунктів 288.5.1, 288.5.2 пункту 288.5 статті 288 Податкового кодексу України тільки питання строків внесення орендної плати за земельні ділянки державної та комунальної власності, як це передбачено статтею 21 Закону, чи також питання щодо розміру орендної плати.

Суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує необхідність в офіційному тлумаченні вказаних положень їх неоднозначним застосуванням судами України, іншими органами державної влади та органами місцевого самоврядування при розгляді питань щодо можливості збільшення орендодавцем орендної плати за земельну ділянку державної та комунальної власності на підставі проведення нової нормативної грошової оцінки такої ділянки.

На підтвердження різної судової практики автор клопотання посилається на долучені до конституційного звернення копії рішення господарського суду Івано-Франківської області від 26 листопада 2009 року та постанов Вищого господарського суду України від 14 червня 2010 року, Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 7 червня 2011 року (у справі, де Грона О.І. була позивачем) та Київського окружного адміністративного суду від 24 вересня 2012 року.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України процесуальної ухвали від 27 травня 2013 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі відповідно до пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

2.1. Згідно з пунктом 2 частини першої статті 150 Конституції України до повноважень Конституційного Суду України належить офіційне тлумачення Конституції України та законів України.

Конституційний Суд України вважає, що Грона О.І., по суті, просить дати тлумачення стосовно співвідношення між положеннями актів приватного і публічного права, питань законодавчого процесу, що не належить до компетенції Конституційного Суду України.

Отже, за таких обставин порушені автором клопотання питання невідомчі Конституційному Суду України. Згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ це є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційне звернення має містити обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42); підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

За правовою позицією Конституційного Суду України під неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів

України слід розуміти різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин (Ухвала від 12 травня 2010 року № 31-у/2010).

Аналіз конституційного звернення та долучених до нього матеріалів дає підстави для висновку, що автор клопотання не навів фактів неоднозначного застосування вказаних ним положень Податкового кодексу України і Закону. Відмінність у доданих суб'єктом права на конституційне звернення судових актах пояснюється не різним застосуванням одних і тих же правових норм, а наявністю неоднакових юридично значимих обставин у справах і, як наслідок, застосуванням різних правових норм.

Тому Конституційний Суд України вважає, що автор клопотання не дотримав вимог пункту 4 частини другої статті 42 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 цього закону.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Грони Ольги Іванівни щодо офіційного тлумачення положень статті 762 Цивільного кодексу України, статті 21 Закону України „Про оренду землі“ від 6 жовтня 1998 року № 161–XIV з наступними змінами, підпунктів 288.5.1, 288.5.2 пункту 288.5 статті 288 Податкового кодексу України на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України,

Законом України „Про Конституційний Суд України“, та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ